SKATTE- OG VÆKSTMINISTERIET

27. oktober 2026
J.nr. 2026 - 7515

Til Folketinget – Skatteudvalget

Hermed sendes svar på spørgsmål nr. 494 af 29. september 2026 (alm. del). Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Marie Brixtofte (V).

Jakob Engel-Schmidt

/ Søren Schou

Spørgsmål

Vil ministeren redegøre for, hvilke konkrete og principielle hensyn der lå til grund for Skatteministeriets beslutning om at anke landsrettens dom til Højesteret i den sag, der blev afgjort af Højesteret den 8. september 2026 (sagsnr. BS-53040/2025-HJR), herunder hvad ministeriet ønskede afklaret ved Højesteret?

Svar

Skatte- og Vækstministeriets departement har oplyst nedenstående om baggrunden for anken af landsrettens dom, hvilket jeg kan henholde mig til.

Højesteretsdommen, som spørgeren henviser til, vedrørte en person (P), der (uden at være aktionær) kontrollerede et selskab (S). I årene 2016 og 2017 disponerede P over S's midler til at foretage udbetaling af flere beløb til både sig selv og forskellige fysiske og juridiske personer, som P havde tilknytning til.

P blev beskattet af beløbene i udbetalingsårene, idet de blev anset for (yderligere) løn fra S til P.

Efter at S var blevet erklæret konkurs, anlagde kurator sag mod modtagerne af beløbene, og det blev ved en byretsdom fastslået, at udbetalingerne var selskabsretligt ugyldige, og P blev pålagt at tilbagebetale beløbene, delvist som solidarisk hæftende med de fysiske og juridiske personer, der havde modtaget nogle af beløbene.

Efter byretsdommen blev nogle af beløbene tilbagebetalt. Mens skattesagen verserede ved byretten, inddrog P byretsdommen i sagen, idet han gjorde gældende, at hans skattepligtige indkomst i indkomstårene 2016 og 2017 skulle nedsættes med de beløb, der var blevet tilbagebetalt.

Højesteret fastslog ved kendelse af 4. november 2024, at spørgsmålet, om en skatteforhøjelse skal ændres som følge af, at de dispositioner, som har begrundet forhøjelsen, efterfølgende tilsidesættes som selskabsretligt ugyldige, og hvor der sker tilbagebetaling heraf, var et principielt spørgsmål af vidererækkende betydning, som ikke var afklaret i retspraksis. Skattesagen blev derfor henvist til behandling ved landsretten som første instans.

Ved landsrettens dom fik P medhold.

Skatte- og Vækstministeriet vurderede i forbindelse med beslutningen om at anke landsrettens dom til Højesteret, at der var en formodning for, at Højesteret ville nå til et andet resultat. Skatte- og Vækstministeriet lagde i den forbindelse vægt på, at de oprindeligt gennemførte forhøjelser af P's skattepligtige indkomst i 2016 og 2017 ubestridt var korrekte. Det var desuden vurderingen, at efterfølgende konstatering af, at udbetalingerne var selskabsretligt ugyldige og den delvise tilbagebetaling af beløbene, ikke kunne medføre en nedsættelse af den skattepligtige indkomst i de år, hvor beløbene var blevet udbetalt og beskattet.

Skatte- og Vækstministeriet vurderede desuden, at dommen – som det allerede var fastslået ved den ovennævnte højesteretskendelse – vedrørte et principielt spørgsmål. Ministeriet lagde herved også vægt på, at landsretsdommen kunne forstås sådan, at det endda i tilfælde, hvor en skatteyder selv konstaterer ugyldigheden og frivilligt foretager tilbagebetaling, vil være muligt at få den oprindelige beskatning nedsat.

Skatte- og Vækstministeriet havde inden beslutningen om at anke dommen modtaget en indstilling fra Kammeradvokaten og udtalelser fra Skattestyrelsen og Landsskatteretten. Skatte- og Vækstministeriets beslutning om at anke dommen blev således truffet i overensstemmelse med retssagsvejledningen.